

CHƯƠNG I

CÂU CHUYỆN BẮT ĐẦU

CẬU BÉ PHILIP HALDANE VÀ CHỊ HELEN SỐNG HÒA THUẬN TRONG CĂN NHÀ XINH XẺO LỢP MÁI NGÓI ĐỎ TƯƠI Ở MỘT THỊ TRẤN XINH XINH NƠI MỌI NÓC NHÀ ĐỀU MỘT MÀU TƯƠI ĐỎ. Họ có một khu vườn be bé, một hàng hiên nho nhỏ, một chuồng ngựa gọn gọn, một con ngựa xinh xắn, một cỗ xe xinh xinh vừa vặn với con ngựa, một con hoàng yến bé tí đậu trong cái chuồng bé xíu dưới khuôn cửa sổ, và một cô hầu gái nhỏ nhắn ngày ngày coi sóc sao cho mọi thứ đều sạch sẽ và sáng bóng như cây kim mới.

Hai chị em mô cô nường tựa vào nhau, chẳng còn ai khác trên đời để dựa dẫm. Họ là chị em cùng cha khác mẹ, và cô chị hơn hai mươi tuổi là *người mẹ* duy nhất mà cậu em biết. Nhưng Philip chưa từng ghen tị

với những đứa trẻ khác, bởi Helen rất mực thông minh, dịu dàng và ân cần. Cô dành hầu hết thời gian cho em trai, dạy cậu học, cùng cậu vui đùa, tưởng tượng ra những trò chơi và những cuộc phiêu lưu kì diệu, khiến mỗi sáng thức dậy, Philip đều có cảm giác một ngày mới ập đầy niềm vui lại sắp bắt đầu. Cậu bé không mấy may ngờ rằng cuộc sống ấy sẽ có ngày kết thúc. Cho đến năm cậu mười tuổi.

Hôm ấy, hai chị em rủ nhau vào rừng, du ngoạn đến tận thác nước. Lúc trở về, Philip được phép điều khiển xe ngựa, vì con ngựa già mập mạp hiền lành, dễ bảo hết mức. Đường mòn sắp kết thúc, còn một lần rẽ nữa là về đến nhà. Helen chột lên tiếng:

- Ngày mai, chị em mình dọn cỏ luống cúc tây rồi thưởng trà trong vườn nhé?

- Hay quá! - Philip reo.

Cỗ xe ngựa rẽ ở góc đường, cánh cổng nhà nhỏ nhắn trắng tinh hiện trong tầm mắt. Một người đàn ông bước ra từ sau cổng - một người không nằm trong số những người bạn mà cả hai chị em cùng quen biết. Anh ta tiến về phía cỗ xe. Helen với tay tóm sợi dây cương, kéo giật lại - việc mà cô luôn dặn em không được làm - và con ngựa dừng bước. Gã đàn ông *cao lớn và trưởng giả* - theo nhận xét của Philip - chạy ngang qua trước mũi con ngựa sang phía bên kia, chỗ Helen ngồi. Cô bắt tay gã và nói: "Xin chào." hết sức bình

thường. Nhưng sau đó họ lại ghé tai nhau thì thà thì thâm. Thì thà thì thâm! Philip biết nói thâm trước mặt người khác là rất bất lịch sự, vì chính Helen thường dạy cậu thế. Cậu loáng thoáng nghe thấy mấy từ: “cuối cùng thì...”, “qua rồi...” và “để tối nay vậy”.

Câu chuyện riêng tư kết thúc. Helen giới thiệu:

- Đây là em trai tôi, Philip!

Gã đàn ông với tay qua người Helen để bắt tay Philip. Rõ thật thô lỗ! Hắn nói: “Hi vọng chúng ta sẽ là bạn tốt.” Philip trả lời: “Rất hân hạnh!” vì đây là câu đáp lễ lịch sự, nhưng trong bụng thì cậu nghĩ: “Tôi chả muốn làm bạn với ông tí nào!”

Gã đàn ông ngả mũ chào tạm biệt và rời đi. Hai chị em vào nhà. Hôm nay trông Helen khang khác, và Philip phải lên giường ngủ sớm hơn mọi ngày. Nhưng cậu nằm mãi mà không ngủ được vì có tiếng chuông cửa, tiếp đến là tiếng chuyện trò giữa Helen và một người đàn ông nào đó trong phòng khách, ngay bên dưới phòng ngủ của cậu. Cuối cùng cậu cũng thiếp đi. Sáng hôm sau, khi cậu tỉnh dậy, trời đang đổ mưa. Bầu trời xám xịt và u tối. Cái khuy cổ áo rơi đâu mất, một bên tất rách toạc khi cậu cố xỏ chân, ngón tay bị kẹp vào cánh cửa đau điếng, ca nước đánh răng đổ ụp, ca thì vỡ, nước thì ngấm vào ủng ướt nhep. Có những buổi sáng mà mọi sự đều hỏng toét như thế, bạn biết đấy!

Cậu xuống nhà ăn sáng. Bữa ăn không được ngon miệng như mọi khi. Lại muộn giờ nữa. “Mỡ lợn muối đen cả đi vì chờ em lâu quá đấy!” Helen đùa với giọng vui vẻ mà cậu luôn thích nghe. Nhưng cậu không cười nổi. Sáng nay dường như không phải một buổi sáng thích hợp để cười. Những giọt nước mưa xám ngoét cứ đập ào ào vào mặt kính cửa sổ.

Sau bữa sáng, Helen bảo:

- Chắc phải hoãn tiệc trà rồi, mưa gió sục sùi thế này thì cũng không học bài được.

Đó là một trong những suy nghĩ rất đáng yêu của Helen: Không nên làm những ngày mưa gió ẩm ướt thêm tồi tệ bằng việc học hành.

- Chúng mình làm gì bây giờ nhỉ? - Cô hỏi. - Chơi trò *Đảo hoang* được không? Chị sẽ vẽ bản đồ hòn đảo nhé? Vẽ hết cả những khu vườn, đài phun nước và xích đu?

Đảo hoang là trò chơi ưa thích của Philip. Một hòn đảo tưởng tượng của riêng hai chị em, nằm giữa vùng biển ấm áp, có những hàng cọ và bãi cát lấp lánh màu cầu vồng. Hai chị em thêm thắt cho hòn đảo bất kì thứ gì họ thích, và Philip không bao giờ chán nói về nó. Đôi lúc cậu thậm chí tin rằng hòn đảo ấy có thật. Ở đó, cậu là đức vua, Helen là nữ hoàng, và không ai khác được phép đặt chân lên đảo.

Nhưng sáng hôm ấy, ngay cả ý nghĩ về hòn đảo cũng không gây được chút hứng thú nào với cậu. Philip uể oải lê đến bên cửa sổ, ủ rũ trông ra ngoài. Bãi cỏ ngập sương, bụi kim tước rỏ giọt tí tách, những giọt nước tròn căng đọng thành hàng trên cánh cổng sắt.

- Sao thế, Pippin⁽¹⁾? - Helen hỏi. - Đừng nói là em sắp lên sỏi, sốt phát ban hay ho gà gì đấy nhé!

Cô chạy đến và đặt tay lên trán cậu.

- Sao thế nhỉ, hơi âm ỉm thật. Nói cho chị biết đi, em thân yêu, có chuyện gì thế?

- Chị nói mới phải. - Philip lặng lẽ đáp.

- Nói chuyện gì cơ, Pip⁽²⁾?

- Chị biết mà! Chị phải nói với em chứ. Chị đã hứa không bao giờ giấu em chuyện gì, Helen! Và chị biết thừa là chị đã không giữ lời hứa.

Helen không đáp, choàng tay ôm lấy cậu em trai. Từ sự im lặng ấy, Philip rút ra một kết luận hết sức kinh khủng. Sự im lặng cứ kéo dài mãi, đến nỗi nghe rõ mồn một tiếng nước chảy róc rách trong máng nước rồi trút xuống bụi thường xuân. Con chim hoàng yến trong chiếc lồng xanh treo trên khuôn cửa sổ nghiêng đầu mổ một cái hạt, hất văng cả vỏ vào mặt Philip rồi vênh mặt kêu chanh chách. Nhưng Helen vẫn không nói gì.

(1), (2) Pip và Pippin là tên chị Helen gọi yêu Philip (BT).

- Đừng, - Philip lên tiếng, - chị không phải tìm cách giải thích với em đâu. Cứ nói thẳng là được.

- Nói gì cơ?

- Đã xảy ra việc gì vậy? Em biết, có những điều bất hạnh bỗng đâu thành linh ập xuống. Luôn có một người nào đó xuất hiện... và thế là nhà có chuyện!

- Chuyện gì?

- Chuyện bất hạnh! - Philip nghẹn ngào. - Ôi, Helen, em lớn rồi. Cứ nói cho em biết đi! Ngân hàng phá sản và chúng mình mất hết tiền, đúng không? Hay chủ đất sắp đưa người đến tịch thu đồ đạc? Hay ai đó buộc tội chúng mình giả mạo giấy tờ, hay là trộm cắp?

Tất cả mọi cuốn sách Philip từng đọc xúm vào, bắt tay nhau vẽ ra những suy đoán buồn thảm. Helen cười phá lên và lập tức cảm thấy đứa em trai đẩy tay cô ra.

- Không, không, Pippin yêu quý, - cô vội vã giải thích, - không có chuyện gì kinh khủng thế đâu.

- Thế thì là gì? - Philip hỏi, sự tò mò nôn nóng hệt như con sói đang gặm gào trong người cậu.

- Chị không muốn hấp tấp kể với em trong cảnh này, - Helen tỏ ra băn khoăn, - nhưng đừng lo, em yêu quý ạ. Đó là một chuyện khiến chị rất vui. Và chị mong sao nó cũng làm em vui.

Philip nháy cẳng lên, vui sướng nắm tay chị, quay một vòng:

- Ôi, Helen yêu quý... em biết rồi nhé! Có người cho chị thừa hưởng một trăm ngàn bảng mỗi năm đúng không... người nào đó chị từng giúp mở cửa toa tàu... và bây giờ em sắp có một con ngựa riêng để cưỡi, phải vậy không?

- Phải, - Helen đáp, - em có thể có ngựa riêng. Nhưng không ai cho chị thừa kế gì cả. Nghe này, Pippin, - cô nói, rất vội vã, - đừng gặng hỏi thêm nữa. Chị sẽ kể với em ngay đây. Khi chị còn rất nhỏ, nhỏ như em vậy, chị có một người bạn rất thân. Lớn lên, bọn chị vẫn là bạn, nhưng anh ấy kết hôn với một người khác. Rồi người ấy qua đời, và giờ anh ấy muốn kết hôn cùng chị. Anh ấy có một ngôi nhà rất đẹp, với vườn cây và vô số ngựa.

- Thế em sẽ ở đâu?

- Ở với chị, đương nhiên. Chị ở đâu thì em ở đó.

- Nhưng nếu thế, sẽ không chỉ có hai chúng mình, mà chị nói chúng mình sẽ bên nhau như thế này, mãi mãi.

- Vì khi ấy chị không nghĩ việc này sẽ xảy ra, Pip ơi. Anh ấy muốn sống cùng chị từ rất lâu rồi...

- Thế em thì không muốn à?

- Anh ấy cũng có một cô con gái nhỏ. Em sẽ thích chơi với em ấy đấy. Em ấy tên là Lucy, em ấy chỉ nhỏ hơn em một tuổi thôi. Các em sẽ thân nhau lắm. Cả hai sẽ cùng có ngựa riêng để cưỡi, và...

- Em ghét nó, - Philip hét, - em ghét anh ta, ghét cả lũ ngựa ngu xuẩn của anh ta nữa. Và em ghét chị!

Philip giăng khỏi tay chị và chạy ra ngoài, cố ý sập cửa đánh “rầm” một cái.

Helen tìm thấy cậu em trai trốn trong tủ giày, giữa đống ghệt, ủng cao su, cọc gôn và vợt đánh bóng cũ. Cô ôm hôn cậu, họ khóc nức nở, và Philip xin lỗi vì đã cư xử không ngoan. Nhưng trong thâm tâm, cậu chỉ thấy có lỗi vì đã làm chị buồn. Còn cậu vẫn ghét cay ghét đắng người đàn ông ấy. Và hơn hết, cậu căm ghét con bé Lucy.

Philip buộc phải tỏ ra lễ phép với gã đàn ông xa lạ. Chị cậu rất yêu hấn, và điều đó khiến cậu thấy hấn càng chướng mắt. Nhưng cậu phải cố che giấu, không để cho hấn biết. Vả lại, cậu thấy việc mình căm ghét chồng sắp cưới của người chị yêu quý là không được. Thế nhưng, với cái nhọt Lucy kia thì khác. Helen kể rằng Lucy có mái tóc vàng óng tết thành hai bím, nhưng trí tưởng tượng của cậu lại vẽ ra hình ảnh một con nhãi béo tròn trùng trục, giống hệt con bé trong truyện *Bánh mì rắc đường* mà cậu đã đọc trong tập sách có tựa đề là *Peter bù xù*.

Helen rất hạnh phúc. Cô chia sẻ tình yêu cho cả hai người: cậu em trai yêu quý và người đàn ông cô sắp lấy, cô tin rằng cả hai đều đang cảm thấy hạnh phúc như cô. Peter Graham - vị hôn phu - khá tươi tỉnh; Philip

cũng tỏ ra tươi tỉnh, nhưng dưới bộ mặt ấy là một nỗi buồn ủ ê.

Ngày cử hành hôn lễ đến rồi qua. Một buổi chiều nóng như đổ lửa, Phillip bắt mấy chuyến tàu xa lạ rồi bắt tiếp một chuyến xe ngựa xa lạ đến một ngôi nhà xa lạ, nơi cậu được chào đón bởi một cô bảo mẫu xa lạ và... Lucy!

- Em có thể ở lại căn nhà xinh đẹp của anh Peter một thời gian mà không cần chi kè kè, phải không? - Helen đã hỏi ý cậu em từ trước. - Mọi người sẽ đối xử rất tốt với em, và em có cả Lucy để cùng chơi nữa.

Philip đáp rằng: “Vâng.” Cậu còn đáp sao được nữa?

Lucy chẳng hề giống với con bé *Bánh mì rắc đường* chút nào. Mái tóc cô bé đúng là vàng hoe, tết thành hai bím rất dài và mượt óng. Cô bé gầy nhom, cao ngẳng, bộ mặt tươi hơn hẳn với những đốm tàn nhang và cặp mắt tinh nghịch.

- Anh đến thế này thật hay quá! - Cô bé chào đón Philip trên bậc cửa một dinh thự bề thế chưa từng thấy. - Ta sẽ cùng chơi những trò không thể chơi một mình, anh nhé! Ở nhà này em là con một! - Cô bé nói thêm, mặt làm ra vẻ vừa ủ rũ vừa vênh vang, rồi cười phá. - *Con một* nghe rất vần với *ủ dột*, anh nhỉ?

- Tao không biết! - Philip gạt đi, dù trong thâm tâm cậu phải thừa nhận là hai từ ấy rất vần.

Cậu không mở miệng thêm lời nào nữa. Lucy cố bắt chuyện thêm vài ba lần, nhưng cậu bác mọi điều cô bé nói.

- Cháu e rằng cái anh này cực kì, cực kì dần! - Lucy nhận xét với cô bảo mẫu, và cô này hoàn toàn nhất trí.

Ngày hôm sau, cô em vợ trước của ngài Graham đến chơi nhà. Lucy lại được dịp kể lể rằng thằng nhóc mới đến vô cùng, vô cùng dần, vừa dần lại vừa khó chịu. Thái độ của Philip cũng xác nhận ý kiến đó. Thế là người dì trẻ trung và rất mực yêu chiều đứa cháu gái vội vã gói ghém quần áo cho cô bé và đưa bé về nhà mình ở vài hôm.

Kết cục là, nếu không tính các gia nhân, dinh thự Grange chỉ còn đúng hai người: Philip và cô bảo mẫu. Cậu bé bắt đầu hiểu thế nào là *sự cô độc*. Những bức thư và bưu thiếp Helen gửi về mỗi ngày từ những thành phố xa lạ ở châu Âu trong kì trăng mật không khiến cậu vui lên chút nào, có chăng càng khiến cậu buồn bã hơn khi nhớ lại những ngày chị ở gần cậu đến mức chẳng cần thư từ với bưu thiếp mà làm gì.

Cô bảo mẫu của nhà này là bảo mẫu được đào tạo chuyên nghiệp, rất kỉ luật, luôn vận đồng phục xám nghiêm chỉnh, đội mũ vải trắng, thắt tạp dề trắng. Cô ả chán ghét Philip cùng cực, thậm gọi cậu là *con lợn cái kình* và còn nói với người quản gia rằng: